

Draká moja Mária!!!
Uvoľnom mojho bratra Ťa č...
pozdravujem. Dlhos
malú som už dlho...
Čo sa neukážeš, šak...
každý mesiac je...
Nemusíš každý mesiac, ale
by si molla, aj...
to misliť. Tia...
šak je drake ale...

Slovenské TOP

Krimi

DOMINIK DÁN

LIST
ZO ZÁHROBIA

LIST ZO ZÁHROBIA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

LIST
ZO ZÁHROBIA

slova

Text © Dominik Dán 2018
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3586-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektive prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Sera, tamen tacitis poena venit pedibus.

Trest prichádza tichými krokmi a neskoro, ale predsa.
Božie mlyny melú pomaly, ale isto.

(Tibullus)

Venujem vnučke Elizabete.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
JUDr. Vladimírovi Štefekovi, Mgr. Vladimírovi Pijákovi,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Dušanovi
Rapošovi, CSc., MPH.

1

JANUÁR 1990

Drahá moja Mária!!!

Úvodom môjho listu Ťa čo najsrdečnejšie pozdravujem. Dlho si tu nebola, ani malú som už dlho nevydel. Čo je s tebou? Čo sa neukážeš, šak náštevi môžem mať každý mesiac jednu, tak čo sa neukážeš? Nemusíš každý mesiac, ale raz za pol roka by si mohla, aj za štvrt' roka, aj častejšie ale ako mislíš. Viemže vlak je drahý a tak celkovo, šecker je drahé ale raz za pol roka by si mohla. Ešte máš tú robotu nie? Rodíš v školskej jedálni nie? Aspoň máte dosť jedla, my tu tiež občas máme dosť jedla, no nie vždy. Ani si mi nepísala, ani dosť dlho nemám od teba odpoveď. Asi máš dosť starostí s malou. Si mi hovorila naposledy na nášteve, tak viemže bola chorá, ale dúfamže už je zdravá.

Ja som v poriadku, nemusíš sa strachovať. Nič nepotrebujem, balík neposielaj, aj tak polovicu vždy zožerú bachari, tak nič neposielaj. Mám všetko čo potrebujem. Minulý týždeň som mal horúčku a sopol ani som sa nepítal doktorovi, načo prešlo to aj samo. Už som v poriadku. V čera na vychádzke na dvore do mňa zase skákali, vieš ktorý, som ti hovoril keď si tu naposledy bola ale Dušan zase pomohol a už je pokoj od nich. Vieme sa uchrániť aj si pomôcť, Dušan je super kamoš. Aj minule mi došli cigarety, dva dni som bol odrezaný od army, nič som si nemohol kúpiť a on ma zachránil a zásobil ma aj cigamy aj všetkým. Tak si tu pomáhame, inak tu nevyžiješ, je to tu tvrdé ale za tie roky tu už mám nejaké postavenie a viem sa obracať. Aj minule v sprchách tiekla teplá voda iba desať minút ale ja som sa dostal dopredu takže ucháni sa triasli pod studenou ale ja som mal teplú celých desať minút som nikoho nepustil. Aby si vedelaže tu nie som iba hovno ale niekto.

Tak mi napíš konečne, čo je u vás nové, ako sa máš a ako sa má malá. Viemže už nie je malá, že za ten čas vyrástla, ale ja jej furt hovorím malá. Jedenásť rokov je veľa, to je doba, teraz má jedenásť, tak to je fakt doba a už je veľká tak čo mám robiť. Je to už veľká baba. Ani si ju neviem predstaviť aká je veľká. Ani sa nebude musieť postaviť na špičky, keď sa konečne stretneme a bude ma chcieť objať. Dúfamže ma bude chcieť objať, šak som jej otec.

Toto by bolo všetko o mne a teraz ti napíšem to najlepšie. Tak už to prišlo!!! V Leopoldove to vrie! Vyhlásili sme okupačný štrajk a niektorý chalani vyhlásili aj hladovku, lebo protestujeme proti neludským podmienkam tu v base. A bachari nevydržali! Už to máme potvrdené aj zvonku, budú nás prepúšťať! Tešíš sa? Dúfamže áno. Ja strašne že vás konečne zase uvidím a už nebudem musieť odísť do tej skurvenej cely ale za vami. Ako po každej návšteve, keď som musel ísť do tej skurvenej cely a ty sama domov taký kus cesty. Stále už budeme spolu. Čítaš noviny že? Havel dal totálnu amnestiu. Kurva toje chlap! Zaslúži si biť prezident, je to najlepší prezident akého sme mali! Mária chodíš ešte do kostola? Chodíš šak viem. Tak vieš čo, keď tam pojdeš tak sa za neho pomodly aj zapál sviečku, zaslúži si. Je to super chlap, má svoje odsedené a rozumie nám, vie čo potrebujeme, tak nám dal totálnu amnestiu. Ideme konečne von!!

Prídem už domov a začneme nový život. Zoženiem prachy a všetko ti aj malej vynahradím. Tie kurvi komunistické ma zavrely ale už skončily, teraz sa všetko zmení, pustia ma a už budeme stále spolu. Začnem podnikať, budem podnikateľ, kapitál zoženiem a všetko vám kúpim, neboj sa.

Zakladáme tu v Leopoldove výbor VPN, som vo výbore, aj mi tu vnútri chceme bojovať proti totalite a za demokraciu a spravodlivosť, tak som sa dal prehovoriť a som členom výboru VPN. To je verejnosť proti násiliu, šak vieš keď pozeráš televízor. Založil to Kňazko a Budaj a všetci na tom námestí a bojujú za nás a mi za nich a sme všetci proti komunistom a sviniam, čo zatvárajú nevinných do basy. Tak iba aby si vedela čo tu teraz robím. Neboj sa, nedal som sa na politiku, to tu iba tak blbneme zo solidariti s našimi spolubojovníkmi tam vonku na námestí. Alebo možno sa dám na politiku, prečo by som sa aj ja nemohol rozvážať v šesťottrináste ako ozajstní papaláš? Veď je koniec totality, začína demokracia, tak prečo by som nemohol? Ešte uvidím keď ma prepustia. Neboj sa, všetko sa zmení, idem von a postarám sa o vás.

*Preto ti píšem, lebo ti chcem niečo povedať. Dušana Kobzu, čo je so mnou na címre pustia, už na budúci týždeň, ja tu ešte os-
tanem asi týždeň. Vieš, musím z vychovávateľom doriešiť tú po-
slednú bitku, ale povedali my, že sa na to vyserú a tiež ma pus-
tia. Dušan pôjde skôr a nemá kam ísť, preto ti píšem. Dobre ma
počúvaj a urob všetko ako ti píšem. Dušan príde k nám domov,
nechaj ho u nás, daj mu najesť aj prenocovať, nech ma tých pár
dní doma počká. Keď prídem domov dáme sa s Dušanom do kopy
a začneme podnikáť, šak vieš, že som už dávno chcel podnikáť,
ale tie kurvy komunistické my to zakázali, ešte ma aj zavreli. Tak
Dušan nech ma počká u nás, už sme sa dohodli, všetko je dohod-
nuté, tak aby si aj ty o tom vedela. Počká ma u nás, tam sa stret-
neme a všetci začneme nový život.*

*Teším sa na vás, kedy sa už konečne uvidíme a začneme nový
život aj s malou, vďaka Havlovi. Je to veľký človek, tak mu zapál
tú sviečku ako som ti už písal.*

*To je asi všetko čo som ti chcel napísať, už ti nemám viac čo
napísať v mojom liste tak už budem pomali končiť.*

Tvoj milujúci Gregor

PS: Čakaj ma, už idem domov!

2

„Súdruh Kobza...“

„Áno?“

„Dušan, čo tu robíte?“

„Akože čo, súdruh vedúci? Idem vyložiť, čo mi prikážete.“

Vedúci prevrátil oči stĺpkom. Aby nestratil glanc a aby v očiach blbca aj ďalej vyzeral ako vedúci, čo všetko vie a všetko má pod palcom, zalistoval vo veľkom zošite. Nestoval v ňom zľava doprava, listoval zdola nahor. Zošity zľava doprava boli pre žiačikov, on bol vedúci, takí listujú zdola nahor. Nadvihol dva listy, jeden pustil, prikývol, akože všetko si písomne overil, a oboril sa na previnilca.

„Dušan! Dnes tu nemáte čo robiť!“

„Akože nemám? Vy ste ma medzitým prepustili? Som bez roboty?“

„Nikto vás neprepustil. To sa ani tak ľahko nedá.“

„Potom nerozumiem. Mali sme dnes vykladať zemiaky z Popradu do vagóna do Brna. Sám ste mi povedali, aby som sa pripravil, že to bude fuška na celú noc, ešte ste mi aj prideliť dvoch pomocníkov.“

„Dušan! Poďte sem!“ zrúkol vedúci, ani mu nedal dohovoriť.

„No...“

„Sem! Bližšie. Ešte bližšie. Dýchnite!“

Dušan dýchol.

„No doriti!“

„Ja...“ previnilo sklopil zrak, prúser bol na obzore.

„Dušan! Ale okamžite čelom vzad a odchod z peróna! Nech vás nezachytí nejaký rušeň! Dnes nič nevykladáte!“

„Ale nie som až taký opi...“

Ani nestihol dopovedať, vedúci mu naivnú, hlúpu výhovorku utal razantným gestom ako katovskou sekerou.

„Nie pre chľast! Chcem povedať, nielen pre chľast. Je to priestupok ako hrom, jasné, ale nielen preto. Tie zemiaky prekladáme až zajtra!“

„Ako – zajtra? Prečo zajtra? Povedali ste mi, aby som prišiel vo štvrtok na nočnú, o desiatej večer...“

„Dušan! Dnes je streda, desať pätnásť večer. Ani vám nemôžem vyčítať, že štvrťhodinu meškáte, lebo ste prišli o dvadsaťtri a trištvrte hodiny skôr, bohavášho!“

„Streda?“ nechápal pomocný robotník na dráhe.

„Dušan, okamžite odchod! Vyspať, čo sa dá, a zajtra o tomto čase tu, budeme mať roboty vyše hlavy. A nedokrmovať! Už ani poldeci! Jasné!?“

„Jasné, šéfe.“

Dušan Kobza zahanbene sklonil hlavu a odpochodoval z peróna. Toto sa mu ešte nestalo. S chľastom už povyvádzal kadečo, ale aby prišiel na nočnú o deň skôr, to tu ešte nebolo.

Pred hlavnou stanicou v bufete na stojáka si za posledné drobné kúpil malé pivo na vyklinenie. Na jeden hlt vypil polovicu, hlasno si odrgol, hlasno si vzdychol, ako po ozajstnej fuške. Druhú polovicu pohára si šanoval, na viac nemal.

Uvažoval. Čo to zase bolo za akciu? Čo zase pili? Čučo, lacnú vodku, Fero priniesol alpu, potom niekto zohnal pivo, a ak si dobre pamätá, tak z bandasky pil aj domáce červené, ale horké, asi zlomené. Potom...

Kedy to vlastne pili? V nedeľu? Nie, v pondelok. Alebo... Ani sa presne nepamätal, pil niekoľko dní. Aj spal. Raz, možno aj dvakrát. Keď sa rozpil, a rozpitý bol v poslednom čase stále, a potiahol šnúru, dni sa mu zlievali, noci tiež, ale aby sa pomýlil o celý deň? Mal byť štvrtok, a je iba streda, to musela byť opica ako vyšitá.

Druhú polovicu pohára dopil na tri šporovlivé hlty, smutno sa zahľadel na dno, ešte raz prevrátil a vycucal aj posledné kvapky. Koniec, na viac nemal. Dal by si ešte aj tri, no na viac nemal.

Blbec pri taxíku odhodil cigaretu, bola ešte dlhá, alebo taxík prišiel privčas, tak či tak, na chodníku ostal ohorok,

ktorý si zaslúžil pozornosť. Ani ho nezašliapol, stále horel, nemusel zháňať zápalky. Schuti si potiahol. A ďalší blbec nechal na pulte kus klobásy a skoro celú horčicu, tak sa ponáhlal na rýchlik. Rožok zožral, pes jeden, ale nič to, klobása s horčicou zadarmo chutí aj bez rožka. Aj trochu piva nechal na dne papierového pohára.

Dušan si zgustol, odrazu mal všetko, čo potreboval. Hlavná stanica bola požehnaním pre kreatúry, ako bol Dušan, prírodná rezervácia, chránené územie, raj hojnosti, kde sa človek zadarmo najedol, napil, pofajčil si, a keď sa zjavila uslintaná Darina, aj...

Počkal na autobus. Stál pri zadných dverách, hoci bolo miesto aj v strede, aj vpredu. Dokonca vpredu voľné miesta aj na sedenie. Nechcelo sa mu sedieť. Vždy stál pri zadných dverách, lebo odtiaľ najlepšie videl na revízorov, a aj keby nejaký nastúpil vzadu, vždy mal dosť času, aby ho zložil, rozťahol dvere a hoci aj za jazdy vyskočil. Za jazdy vyskokoval zriedka, možno iba trikrát, väčšinou začal s tým, že hľadá lístok, potom s revízorom vyjednával a na najbližšej zastávke mu zdrhol. Už sa mu stalo, že boli dvaja, dokonca aj traja v jednom autobuse, ale stačilo zložiť jedného a ostatní zaradili spiatocku.

S Dušanom Kobzom sa len tak ľahko nedalo pobiť. Dalo, ale výsledok bol vždy rovnaký.

Dušan stál pri zadných dverách a sledoval autobus. Tí, čo chceli sedieť, sedeli, tí, čo mali stáť, stáli, nikde ani náznak pohybu, ani stopa po revízorovi. Mal šťastie, ako skoro vždy, načierno prešiel pol mesta a vystúpil pod barakom.

Dal by si ešte pivo, ale nemal ani floka a ako na potvoru na chodníku nestretol nikoho známeho. Aj sa zastavil, aj sa poobzeral, no nič, žiadny sponzor na obzore.

Srať na to! Na kamarátov aj na pivo! Rozhodol sa – raz za čas môže dokvitnúť domov aj normálne a vyspať sa do triezva. Prekvapiť manželku, skoro triezvy sa o niečo pokúsiť. Však zajtra zarobí, možno si aj niečo požičia, a zase bude na fľaštičku.

Výťah nepoužil, nikdy nechodil výťahom, býval na prvom. Prešiel popri schránkach, iba zo zvyku nazrel do svojej, ako vždy – nič. Schránku vyberala žena. Vybehol po schodoch, zalovil vo vrecku, vybral zväzok kľúčov, našiel

ten pravý so žltou plastovou krytkou. Chystal sa vraziť kľúč do zámky a rozšafne napochodovať do bytu, čau, manželka, čau, synátor, ako sa máte, čo nové v škole, som tu v rozumnom čase a triezvy, tak sa po dlhšom čase zahráme na vzornú rodinu a užijeme si, že sme všetci spolu... no v poslednej chvíli sa zháčil. Koľko je vlastne hodín? Zo zvyku pozrel na zápästie.

Nič. Aha! Hodinky dal do frcu už minulý mesiac. Nič to, čas sa dá odhadnúť aj inak. Vedúci ho poslal domov o štvrt na jedenásť, dal si malé pivo, vtedy mohlo byť tak pol jedenástej, polhodina cesty v autobuse, plus pár minút hore-dolu... Jedenásť, možno štvrt na dvanásť.

Malý už bude spať, žena asi drieme pri televízore, možno žehlí, možno varí nazajtra. V každom prípade nebol vhodný čas na prepádovky s rozšafným entrée. Skôr naopak, aj keď sa po dlhom čase chystal prikvitnúť triezvy, mal by držať hubu a neprovokovať. Hubovej polievke sa aj tak nevyhne, ale keď príde ako trpiaci baránok, bude to poľahčujúca okolnosť a oveľa lepšia východisková pozícia pre možné manželské radovánky, než keby prišiel s rachotom ako bulo.

Rozhodol sa – vojde potichu.

Kľúč zasunul s opatrnosťou profesionálneho vlamača. Dvere nevrzli, ani keď ich zavrel. Svetlo z chodby od výťahov ho upozornilo na prekážku – vešiaková stena voľne opretá o panel. Pozor, nezakopnúť! Áno! Dobre! Už si spomenul! Nevedel trafiť do hajzla, motal sa v chodbe, od zúrivosti zdrapol vešiakovú stenu a všetky štyri hmoždin-ky vytrhol jedným myknutím. V pátraní po záchode mu to nepomohlo, spadol, vešiaková stena naňho, poštal sa a do rána spal mokrý, prikrytý iba doskami a kabátmi. Žena sa ho bála v takom stave zachraňovať, každý sa ho v takom stave bál čo len dotknúť. Keď bol opitý alebo zúrivý, neodolal ani betón, ani drevo.

Obišiel vytrhnutú vešiakovú stenu, kabát iba tak prehodil cez skrinku na topánky, slušne sa vyzul, potme vošiel do predsieni. V kuchyni tiež tma, asi sa nevarí, v obývačke pustený televízor. Prvoradý je syn. Po špičkách prešiel k dverám, otvoril – posteľ prázdna.

Aha! Niečo sa mu vynorilo z hlbín pamäti – syn mal ísť do školy v prírode, týždeň nebude doma, no netušil kto-

rý týždeň. Asi tento. Opatrne zamieril do obývačky, zase po špičkách. Otvoril, nazrel. Iba televízor stíšený napoly, nejaký prírodopisný seriál. Na sedačke ani žena, ani deka. Asi sa unavila, išla si ľahnúť a zabudla televízor vypnúť. Nič to, prekvapí ju v spálni, možno sa ešte bude dať zobudiť a použiť, ak nie dnes, tak zajtra ráno. Veď ráno býva múdrejšie než večer.

Pohybovať sa nepozorovane, nehlučne po bytoch bol jeho chlebiček, toto umenie ovládal dokonale, chytili ho iba raz, a aj to dostal podmienku. Opatrne otvoril dvere do spálne...

Prekvapenie to teda bolo, no nielen pre ženu, pre oboch, vlastne pre všetkých troch! V prítomí spálne sa na jeho posteli jasne rysoval biely zadok, rytmicky sa mykal hore-dolu. Nebol to jeho zadok, kolená z ľavej a pravej strany zadku boli kolená jeho manželky, to áno, ale ten zadok nebol jeho – asi to ho tak popudilo. Namiesto pozdravu celkom nespoločensky zreval: „Kurva!“ A vrhol sa na posteľ k nim. Asi mali v pláne niečo úplne iné než švédsku trojku, lebo muž sa začal brániť. Zahnal sa a neuvážene trafil Dušana laktom do hlavy.

„Doboha! Ty chuj vyjebaný!“ Dušan sa naozaj našťval. Nielenže mu obrába vlastnú ženu v jeho vlastnej posteli, ešte aj bitku dostane!?! To určite!

Zdrapol muža za plecía a v snahe stiahnuť votrelca z manželky mykol. Prsty sa mu šmykli po spotenej koži, iba ho poškriabal.

„Aúú... doriti!“

„Ja ti dám aú!“

Zdrapol ho za krk. Aj ten bol spotený, no Dušan zovrel a ľahal. Muž sa začal dusiť, sám sa teperil z postele.

„Dušan, prosím ťa!“ jačala žena, no Dušana pramálo zaujímal, o čo prosí, teraz na ňu nemal čas.

„Dušan!“

„Drž hubu! Len vydrž, však aj na teba príde...“

Muž využil chvíľu nepozornosti, postavil sa.

„Dušan...“

„Ty hajzel! Pre teba nie som žiadny Dušan!“ Rozhorčený domáci pán sa zahnal a udrel. Zasiahol bradu, mužovi odletela hlava do záklonu, zapotácal sa a zviezol sa na zem vedľa nočného stolíka. Dušan kopol.

„Áú...“ teraz zastonal on, zabudol, že sa vyzul.

Muž sa snažil znova vstať, Dušan zaútočil z výhodnej pozície, znova udrel. Ťažká päšť dopadla navrch hlavy, muž si ju zabalil do rúk, namáhavo vstával. Sprevádza-la ho sprška boxerských úderov do žalúdka, z boku do rebier, keď sa zvrtol, aj zozadu do ľadvín. Po každom údere ho odhodilo dozadu na stenu, pri jednom nemotornom úhybnom manévri zhodil z nočného stolíka stolnú lampu, pri druhom prevrhol celý stolík, pri treťom sa predklonil a objal útočníka okolo pása s hlavou hlboko schovanou medzi plecami. Zatlačil, Dušan zaspätkoval, nohy sa mu zaplietli do rozhádzaných zvrškov, padal naznak. Muž to využil, zatlačil viac, Dušan sa rozťahol na koberci, muž si obkročmo sadol naňho.

Vtedy urobil chybu – udrel. Keby sa iba bránil, keby si v sprške úderov pozbieral šaty a vybehol, keby prosil o odpustenie, keby spravil čokoľvek iné, mohlo sa všetko skončiť iba modrinami a krvavým nosom, no on udrel. Zovretou päťou z celej sily do Dušanovho líca. Hlava mu odletela nabok, adrenalín stúpol, zlosť v ňom vzkypela.

„Kurva! Ty ma budeš mlátiť v mojom vlastnom byte!/? Ty...“

Muž sa znova zahnal, Dušan uhol, využil stratu protivníkovej rovnováhy, nadvihol sa, zaprel sa nohami, zamosťoval ako profesionálny zápasník voľného štýlu, prehodil záškodníka cez seba. Vstal o niečo svižnejšie než súper, takže zaútočil z podobnej výhodnej pozície ako pred chvíľou, lenže oveľa tvrdsie. Po prvom údere do tváre sa ozvalo suché prasknutie – zlomil mu nos, druhý úder minul hlavu, dopadol na krk, muž zachrapčal. Tretí úder išiel z boku do rebier a prudká bolesť návštevníkovi signalizovala, že aspoň jedno rebro je zlomené.

Muž pochopil – hoci boli rovnaká váhová kategória, Dušan bol lepší bitkár, viac času venoval pouličnému tréningu, navyše ho pochytila zlosť, presnejšie, zúrivosť, ktorá zatemňuje mozog, blokuje bolesť, znižuje schopnosť rozpoznať nebezpečenstvo konania, robí z človeka zviera. Nele-nil, na ďalší úder už ani nepomyslel, zvrtol sa, vybehol zo spálne, ako ho Boh stvoril. Dušan za ním. Casanova zabľú-dil, poplietol si smer, namiesto na chodbu ku vchodovým

dverám vbehol do kuchyne. Dušan si naňho posvietil, navčičeným pohybom iba naslepo udrel dľaňou po vypínači.

Nahý muž zahnaný do rohu ku kuchynskej linke zdra-pil stoličku a hodil. Dušan ju odrazil, nebezpečne sa blížil. Druhú stoličku muž nehodil, oháňal sa ňou ako kyjakom, no aj tú Dušan zachytil – chvíľu sa preťahovali ako malé decká o poslednú voľnú stoličku v školskej družine. Du-šan mykol, muž nepopustil, mykol silnejšie, muž sa pred-klonil, jeho hlava sa dostala do nebezpečnej blízkosti, Du-šan to využil a poslal mu basistický pozdrav – úder čelom na koreň nosa. Už aj tak krvácajúci nos sa rozplásol, náv-števník zareval od bolesti, dľaňami si prikryl tvár, zavrel oči, stratil orientáciu. Dušan priskočil, chystal sa vykopnúť a trafiť ho do holého rozkroku, no spomenul si na bolesť v spálni – naboso boleli kopance aj jeho, okrem toho v po-nožkách riskoval, že sa na vyšliapanom linoleu pošmyk-ne a spadne. Rozmyslel si to, žiadne kopance, radšej dobre mierený úder, ale kam? Nahý muž si zakryl tvár dľaňami, hlavu schoval medzi pleciami, schúlil sa.

„Nejeb sa, Dušan!“ snažil sa mumlavo vyjednávať po-medzi dlane. „Všetko ti vysvetlím! Nechaj ma odísť, ne-chcem sa biť!“

„Ty sa nebudeš biť, neboj sa! Teba budú biť, sleduj ako!“

Dušan spustil spršku úderov na hlavu, bolo mu jedno, že neboli účinné, lebo ich tlmili ruky ako mäkký obal, bolo mu jedno, že prosíka, že sa zvíja – mal už iba jednu snahu, zložiť ho na zem a doraziť ho!

„Dušan!“

Návštevník zúfalo zreval, odrazu sa z ničoho nič vzpria-mil a nečakane kopol. Jeho bolesť nohy nezaujímala, bola určite menšia než tá, čo práve zažíval. Kopol, trafil presne do žalúdka. Dušan odletel, nohy mu podrazila prevrhnutá stolička. Najprv si treskol hlavu o hranu stola, potom tvr-do dopadol na chrbát. Pár hviezdičiek a fialové roztočené špirály mu pripomenuli, že po hlave to bolí.

„Ty sviňa jedna štepená...“ Dušan syčal od zúrivosti. Pri vstávaní si pomáhal rukami, chytil sa hrany stola, presne tej, do ktorej sa udrel. Keď chňapol kúsok ďalej, nahmat-tal rúčku.

„Nie! Toto nie! Dušan, spamätaj sa, nôž nie!“

Dušan ho počul akoby z diaľky, vlastne ani nerozumel, čo brboce. Ústa mal plné krvi, na perách sa mu robili bublinky, vôbec mu nebolo rozumieť. A keby aj, Dušanovi už bolo jedno, prekročil hranicu, už sa na svet pozeral cez červenú hmlu, nebolo návratu...

Priskočil, zahnal sa, bodol zospodu pod rebrá. Čepeľ dlhého kuchynského noža nasmeroval nahor. Bez odporu vnikla do tela až po rúčku. Muž sa oprel o linku, ruky objali domáceho okolo pliec, hlava padla do záklonu, ruky sa zviezli pozdĺž tela, kolená sa podlomili.

„Dušan, nie!“ zvrieskla manželka vo dverách. Narýchlo zabalená do obdratého župana – kúpil jej ho po svadbe, alebo ešte pred – vbehla do kuchyne. Priskočila, ponáhlala sa ratovať. Dušanovi nebolo jasné koho.

„Na, tu máš!“ Z otočky jej šmahom zarezal do krku.

Odskočila, chytila sa za krk. Pomedzi prsty vytryskla krv, stekala po hánkach, po zápästí, kvapkala na zem, mizla v rukáve obdratého župana. Bleskovo sa zvrtila, vybehla.

Dušan počul, ako búcha na susedove dvere, počul krik, hlasnú vravu, jačavý hysterický vresk nejakej ženy. Nešiel za ňou, neprenasledoval ju – načo? Nech búcha, nech zbuntoší celý dom, nech zavolajú fízlov, nech! Nebude utekať. Načo – a kam? Tu na nich počká, vo svojej kuchyni, nech ho len zatknú, nebude klásť odpor. Nech sa stane, čo sa má stať.

„Nebudem utekať, sviňa,“ povedal krvavej mŕtvole na zemi, a aby svojim slovám dodal vážnosť, kopol. Ani jeho už bolesť nohy nezaujímal, aj on už zažíval oveľa väčšiu...

Sudca krajského súdu vstal, napravil si talár, prehodil pár listov. Vstali všetci.

„Vypočujte si rozsudok v mene republiky...“

Sudca zhrnul zločiny, ktoré prokuratúra dávala Dušanovi za vinu, vymenoval dôkazy, ktoré obžalovaného jednoznačne usvedčovali z vraždy a z ťažkého ublíženia na zdraví, uznal ho za vinného.

„... za čo sa obžalovaný Dušan Kobza odsudzuje na trest odňatia slobody v trvaní trinásť rokov nepodmienečne. Na výkon trestu sa obžalovaný zaraďuje do tretej nápravno-výchovnej skupiny!“